Снігур, в гаю гуляючи,
Синичку кохав
І, скачучи на дубочку,
Любенько співав:
— Биструшечко, вертушечко,
Синичко моя!
Чом не скачеш ти до мене,
Як до тебе я?.-
Усміхнулася Синичка
І хвостиком верть:
— Нагадав хтось тобі лихо,
Як тій козі смерть.
Нам з тобою, Снігурику,
Під снігом не жить,-
Буде мене в чужім краї
Ясне сонце гріть...-
Минулося теє літо,
Настигла зима;
Сидить Снігур на дубочку,
Синички нема.
В гаю вітер повіває
І снігом снує;
Снігур сидить на дубочку
І плете своє:
— Биструшечко, вертушечко,
Синичко моя!
Чи згадуєш ти про мене,
Як про тебе я? —
Підморгують вражі Галки:
— Отак-перетак!
Розійшлося коханнячко:
Та — в ріпу, той — в мак...-
Обізвалась у ліщині
Старая Сова:

— А що ж,— каже,— на сім світі
Усяке бува.

Довелося й мені бачить:
Не в однім дворі
Отакії точнісінько
Сидять Снігурі.
Чернигов. 18 марта 1884 г.